

הלגיון מישקיה

צלם „העולם הזה“ מנציח את יחית הלגיון על חומות העיר

אם יישמט מידי המכשיר היקר? כי מיד מתחת לחלון, השתרע שטח ההפקר בין מדינת ישראל וממלכת הירדן ההאשמית. נזכרתי במאורע מעציב דומה, שאירע לנזירה צנועה באותו מקום. הנזירה פתחה בשעה בלתי מוצלחת את פיה, ושיניה התותבות צנחו אל בין שתי מדונות עיונות. לעניין היו הדיים בינלאומיים, והנזירה יצאה בשן ועין. תחת חסות משקיפי האו"ם יצאה כיתה סירים לשטח, לחפש את השיניים. לגיונרים וחילים ישראלים עקבו אחר החיפוש ב' אהדה רבה, כשליבם מלא צער על הנזירה המסכנה, שלא יכלה לאכול.

במשוחי אבן

יפסתי חזרה מהחלון, כל עוד מצלמתי ביד, הייתי מרוצה מאד מן הצילום. אולם בכל זאת, לא נוף אורחי של העיר העתיקה באתי לצלם. מה שחיפשתי היו אנשי הלגיון, העוקבים אחרי מיצעד צה"ל.

מכיון שאינני מכיר את ירושלים די הצורך, ביקשתי מאחת הבחורות שתסביר לי היכן המקום שהלגיונרים נוהגים לידות ממנו אבנים על תושבי הצד הישראלי. ממרחק שאפשר לידות אבן, אפשר גם לצלם תמונה טובה. הבחורות התחילו להסביר. אחת מהן ליחנתי לבסוף למקום.

היא הביאה אותי לרחוב ממילא. במרחק מטרים אחדים מהתנועה ההומה חסמו את הרחוב קירות מגן מבטון, שנשאו כריות רב' לשוניות „סכנה! סכנה! גבול לפניך! הלגיון עינו פקוחה (או משהו כזה)“ דרך חריצים בקי" רות העפתי מבט לעבר ה„סכנה! גבול לפניך!“ לבי חדל מלפענע. בדיוק ממולי התנשאו קירות בטון, ומעליהם עמדו של שקי חול. הבטתי ישר לעיניו של לגיונר. אפשר היה לפגוע בו באבן.

תירגול בעיסת מפטיק

ל היכנס או לא להיכנס? זאת היתה השאלה. ראיתי כמה ילדים עוברים את

אולם היה זה רחוק ממה שביקשתי. מסיפורים ששמעתי ידעתי, כי מכנסיית נוסר דאם אפשר לראות בבירור את העיר ה' עתיקה. אולם גם ידעתי כי אסור לצלם משם. אך מה אינו אסור לצלם עתונות? צעדתי לעבר הכנסייה.

שיניה של נזירה

גם כאן שררה אורה של עיר רפאים ויושנה. השער הגדול היה פתוח לרחחה, הין שומם לחלוטין. אפילו בתוך הבנין צע' מי לא מצאתי נפש חיה. צילצלתי — מתוך תקנה שבכל זאת ימצא איזה נזיר או כימר שיראה לי את הדרך לשמים, או לכל הפחות לגג. לשוא. גם הנזירים הלכו כנראה לחוות במיצעד.

עליתי לבדי במדרגות העץ, עד לקומה ה' שניה. שם ניצבה דלת נעולה וחטומה. פני' תי לפרוודור הארוך, מתוך תקנה שאוכל להיכנס לאחד החדרים, ולצלם מבדד לחלון. אך גם בחדרים לא היה איש. המצב ניצל על-ידי שתי בחירות יפות, אשר יצאו ב' רגע זה מתוך אחד החדרים.

מבעד לדלת הפתוחה יכולתי לראות חלון גדול ויפה, משקיף ישר אל גן-העדן האסור. הבחירות הראו נכונות ראויה לשבח לעזור לי. אחת מהן אף החזיקה ברגלי הימנית, בשעה שרגלי השמאלית וחצי גופי העליון היו נטויים מחוץ לחלון. בידי אחזתי בקושי את הסלסקופ הארוך והכבד.

מתחתי, במרחק כמה עשרות מעטות של מטרים, ראיתי את הכיכר הרחבה שליד שער שכם. כמונחת בכפי אנשים הלכו ב' רחוב, מוכר לימונד הציע את משקאותיו, מונית נעצרה והורידה שלושה נוסעים. אחד מהם פיהק, ואני ראיתי את שן הזהב שלו. כפינת רחוב צדדי, העולה לבית-קברות עווב, עמד אוטובוס וחיכה לנוסעים. מבדד לטלסקופ ראיתי כל פרט בתוך האוטובוס. וכשהתניע הנהג את מכוניתו, כמעט והרמי תי יד לאחוזו בכתף ולבקש ממנו שימתין מעט, עד שאגמור לצלם. ואז עברה במוחי מחשבה נוראה: מה יקרה

דה: מחוגי השעון הראו כי השעה כבר תשע. ואילו המכונית המיוחדת, שהסיעה את צלמי העתונות במרכז ירושלימה, יצאה לדרכה בשעה שבע בדיוק. גרוע מזה: ב' נקודת המוצא קיבל גם כל צלם את ה' תעודות וסרטי-הזיהוי, שיאפשרו לו להיכנס לאיצטדיון או לנוע במסלול המיצעד.

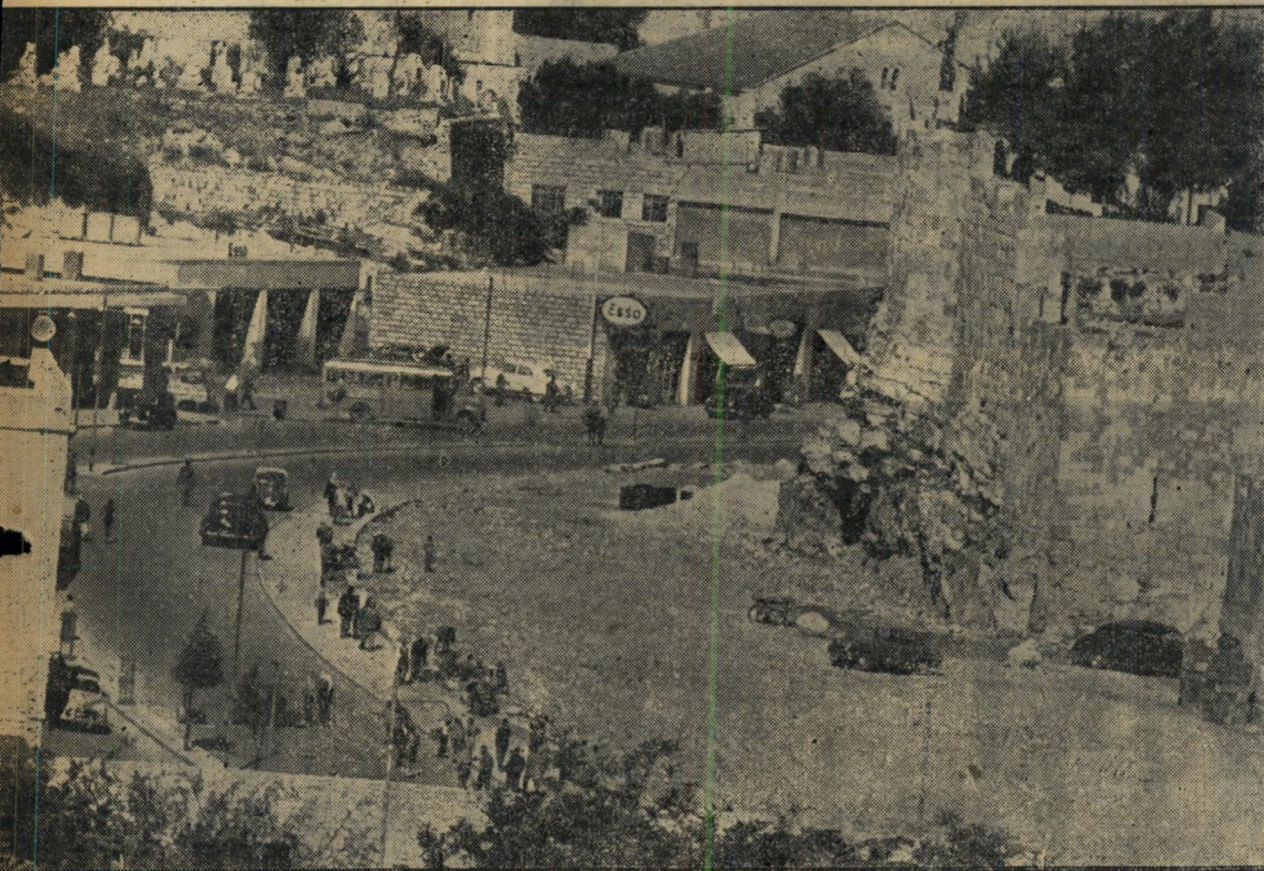
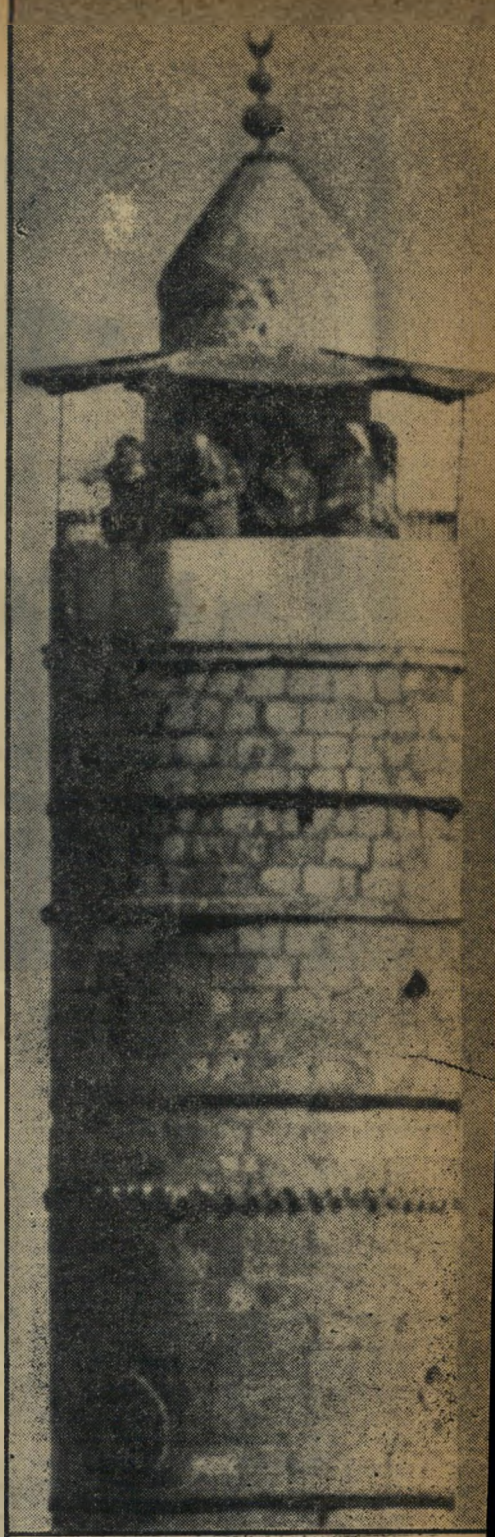
וכך, בשעה מאוחרת של הצהריים, מצא הצלם את עצמו בסימטאות העזובות של ירושלים. אל האיצטדיון אי-אפשר היה ל' היכנס. אל נקודות הראיה הטובות לאורך המסלול, לא נתנו ההמונים להגיע. הוא התי' יישב לרגע מול חומות העיר העתיקה וחשב על הסיפור שיצטרך לספר במערכת, כדי להסביר מדוע אין צילומים מהמיצעד. לפתע נדמה היה לו כי ראה תנועה מעל לחומת העיר העתיקה. לגיונרים.

שני לגיונרים על הגג

רגע זה צפו ועלו לנגד עיניו כותרות העתונים של הימים האחרונים, אשר סיפרו על התנגדות הירדנים לעריכת מיצעד גדול בירושלים העברית, ועל שידולי ה' מעצמות שישראל תפחית ככל האפשר את הנשק והכוחות שישותפו במצעד. מעניין לדעת מה עושה הלגיון היום, היררה. ומ' הירחור לפעולה.

מה שקרה לו מאותו רגע, מתאר אריה קרן בשיחה זו:

מטרתו הראשונה היתה למצוא נקודת תצ' פית גבוהה, שממנה אוכל להשקיף לעבר העיר העתיקה. מכר, עובד קול ישראל שעבר במקרה ברחוב, ומיהר לעבודתו, הציע לי להצטרף אליו. „מהגג שלנו“, הבטיח, תוכל לראות את כל העיר העתיקה.“ הגעתי, ראיתי, צילמתי. בעצם, לא היה הרבה לצלם. הבנין אמנם גבוה, אולם הוא רחוק במקצת מהחומות. גם בעזרת הטלס' קופ הגדול שלי הצלחתי רק בקושי למצוא עמדה מבוצרת, על גג אחד הבתים בעיר העתיקה. לצד העמדה, גלויים לגמרי, עמדו שני לגיונרים וחזו במצעד. לחצתי על ההדק.

נוטרדאם די פראנס, ורואים בבירור את בני העיר הססייליים ברחוב, אוטובוס המסתין לנוסעים, ושלט תחנות דלק של חברת אסו. מ' ימין משתרעת חומת שער שכם. במרחק עשרות מטרים מן חנבול החיים קונחים כאן בשטח, שעה שהעיר החדשה הומה מרעש המיצעד. התמונה צולמה מבנין מנזר

המלך חוסיין ההאשמי ביקר ביום המיצעד בעיר העתיקה של ירושלים. כאשר צילם צלם העולם הזה תמו' נה זו של מגדל דוד, לא ידע כי ייתכן שהדמות השניה מימין עלולה להיות המלך.

ברחובות הראשיים הצטופפו הרי' בכבות. מיקצב התזמורת נבלע ברעש שרשרות הטאנקים. כל העיר ירושלים ו-150 אלף אורחיה היו מרוכזים במסלול הארוך. בשכונות וברחובות הצדדיים, שרר שקט של צהרי יום כיפורים. רק פה ושם נראתה דמות גלמודה, מסתובבת בין גושי האבן השוממים. ביניהם היה צלם, שגשא על צווארו חצי תריסר מצלמות משוכללות. הוא נראה עצוב. לא היה לו מה לצלם.

טביעה בים השמחה

יה זה אריה קרן, צלם מערכת העולם הזה. בלילה הקודם הוטל עליו לכסות את השמחה ברחובות תל-אביב. אחרי שעות אחדות של להיצה אובייקטיבית ומפוכחת על הדק המצלמות, הרגיש מבודד מן הרוח הכללית. הוא החל מקנא באנשים הצוהלים והרוקדים מסביבו.

לרגע קט הניח את מכשיריו הצידה, וביקש לטבול בתוך ים השמחה הכללית. לצערו, היה זה ים בעל תחולה אלכוהולית גבוהה. אפשר היה לטבוע בגלי הקוניאק שזרמו בכל מקום. הצלם הבלתי-זהיר טבע, ואך בנס ניצול על-ידי כמה ידידים ש' הביאוהו הביתה.

כאשר התעורר, למחרת בבוקר, נתקף חר'